

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/11/2025
Identifikačné číslo spisu:	1216211314
Dátum vydania rozhodnutia:	16.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1216211314.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne I. Q., narodenej X. L. XXXX, Q., Č. XX, zastúpenej advokátom Mgr. Stanislavom Hutňanom, Bratislava, Kominárska 141/2-4, proti žalovanej spoločnosti SPOKOJNÉ BÝVANIE, s.r.o., Bratislava, Bebravská 34, IČO: 35 815 329, zastúpenej advokátkou Mgr. Evou Bognárovou, Bratislava, Krížna 17/B, o zaplatenie 7 515,78 eura, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava II) pod sp. zn. B2-52C/141/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2022 sp. zn. 5Co/150/2019 v spojení s opravným uznesením zo 4. júna 2024 sp. zn. 5Co/150/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2022 sp. zn. 5Co/150/2019 v spojení s opravným uznesením zo 4. júna 2024 sp. zn. 5Co/150/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 52C/141/2016-461 z 20. marca 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. B2-52/141/2016-672 zo 7. marca 2024 zamietol žalobu; žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

1.1. Po právnej stránke odôvodnil rozsudok ustanoveniami § 420 a nasl., § 101, § 106 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 2, § 8 ods. 1, 3 a 5, § 8a ods. 1, § 8b ods. 2 písm. a) a b) a § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu škody vzniknutej porušením povinností žalovanej ako správcu bytového domu a k nároku na vrátenie plnení uhradených žalobkyňou na nákladoch spojených s užívaním bytu za obdobie od roku 2009 do roku 2011, súd prvej inštancie žalobu zamietol na základe námietky premlčania, ktorú vzniesla žalovaná. Vo vzťahu k zvyšnej časti žalobného nároku titulom vrátenia uhradených platieb za obdobie od roku 2012 do roku 2017 súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v roku 2008 vznikol vyšší nedoplatok na ročnom vyúčtovaní za byt žalobkyne, ktoré žalobkyňa u žalovanej namietala. Tento nedoplatok bol spôsobený zvýšenou spotrebou vody v byte. Žalobkyňa nepreukázala poruchu vodomeru alebo iné príčiny, ktoré by viedli k nesprávne nameraným hodnotám, ani nesprávnosť vyúčtovania za namietané obdobie. Okrem toho bol nárok aj v tejto časti premlčaný. Suma 4 649,29

eura, ktorú žalobkyňa poukázala na účet bytového domu, bola započítaná správcom na úhradu nedoplatku. Tento postup správcu bol súladný so zákonom i zmluvou o výkone správy (čl. II bod 14 zmluvy o výkone správy zo 17. decembra 2017), preto súd prvej inštancie nárok žalobkyne aj v tejto časti zamietol ako nedôvodný.

1.2. Žalobkyňa ďalej namietala, že žalovaná porušila svoje povinnosti, pretože jej ako novej vlastníčke bytu nedoručovala vyúčtovanie za byt. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa ani predchádzajúci vlastník bytu (U. Q. s manželkou, rodičia žalobkyne) zmenu vlastníctva bytu v roku 2006 žalovanej ako správcovi bytového domu neoznámili, a tak žalovaná doručovala vyúčtovania za byt právnym predchodcom žalobkyne až do momentu, keď sa v súdnom konaní o tejto skutočnosti dozvedela. Hoci povinnosť nahlásiť zmenu vlastníka podľa zmluvy o výkone správy vznikla až v roku 2007, žalobkyňa mala aj predtým zo zákona povinnosť poukazovať preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Z predložených šekových poukázok vyplynulo, že platby realizoval U. Q., ktorý aj reklamoval vyúčtovanie za byt v roku 2010. Následne po tom, ako žalovaná zistila zmenu vlastníctva bytu, doručovala všetky písomnosti žalobkyni. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval postup žalovanej pri doručovaní vyúčtovania za byt za porušenie povinností správcu bytového domu. Za porušenie povinností nepovažoval ani to, že žalobkyni nebola doručená do vlastných rúk zmluva o výkone správy so žalovanou a ani ňou nebola podpísaná, pretože nový vlastník bytu zo zákona pristupuje k zmluve o výkone správy, a to bez ohľadu na to, či ju aj fyzicky podpíše. Náhradu škody, ktorú žalobkyňa požadovala z dôvodu, že žalovaná nehospodárila s majetkom v bytovom dome s odbornou starostlivosťou a nesprávne vymáhala nereálne nedoplatky, súd prvej inštancie zamietol ako nepreukázanú. Žalobkyni nevznikol nárok voči žalovanej ani z titulu bezdôvodného obohatenia, a to pre nedostatok pasívnej legítimácie žalovanej v spore, pretože platby, ktoré žalobkyňa uhrádzala, boli poukazované na účet bytového domu, ktorý žalovaná len spravuje, ale ho nevlastní. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 26. apríla 2022 sp. zn. 5Co/150/2019 v spojení s opravným uznesením zo 4. júna 2024 sp. zn. 5Co/150/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP); žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

2.1. Odvolací súd uviedol, že základným odvolacím dôvodom žalobkyne bol nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý jej vyjadrenie v spore vedenom pod sp. zn. 52C/91/2012 posúdil ako vzájomnú žalobu a vylúčil ju na samostatné konanie. Na odvolacom pojednávaní však od tohto odvolacieho dôvodu upustila. Z obrany žalovanej v spore vedenom pod sp. zn. 52C/91/2012 (v tomto konaní v procesnom postavení žalobkyne) vyplynulo, že nesúhlasila so započítavaním preplatkov na plneniach vlastníkov bytu podľa § 10 ods. 1 a 6 zákona č. 182/1993 Z. z. so skorším dlhom žalobkyne a od žalovanej ako správcu žiadala ich vyplatenie. Zamietnutie žaloby v časti vrátenia nepremlčaných preplatkov označil odvolací súd za správne s poukazom na čl. II bod 14 zmluvy o výkone správy, ktorá oprávňovala správcu započítať tieto preplatky na úhradu iných nedoplatkov. Uvedené ustanovenie zmluvy o výkone správy označil za účelné až žiaduce pre zjednodušenie vzťahov, keď z rozhodovacej praxe mu bolo známe, že vlastníci bytov často v niektorom období dosahujú preplatky, v inom naopak nedoplatky. Súd prvej inštancie správne posúdil aj premlčanie preplatkov za obdobie rokov 2006 až 2011. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že postupom žalovanej podľa zákona č. 182/1993 Z. z. a podľa zmluvy o výkone správy (započítavanie preplatkov, doručovanie vyúčtovania na adresu predchádzajúcich vlastníkov bytu) nemohla žalobkyni vzniknúť škoda, za ktorú by žalovaná zodpovedala. Konštatoval, že neoznámenie zmeny v osobe vlastníka bytu bolo na ťarchu žalobkyne, nie žalovanej. Rovnako sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že sporné peňažné plnenie nepredstavovalo ani bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila podľa § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho

súdu zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie, alternatívne aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil. Namietala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý na pojednávaní dňa 26. apríla 2022 uviedol, že upustila od odvolacieho dôvodu, a to od námietky nesprávneho postupu súdu prvej inštancie, ktorý jej vyjadrenie v spore vedenom pod sp. zn. 52C/91/2012 posúdil ako vzájomnú žalobu a vylúčil ju na samostatné konanie. Dovolateľka uviedla, že od žiadneho odvolacieho dôvodu neupustila, o čom svedčí nahrávka z tohto pojednávania. Navyše, ak by odvolací súd dospel k záveru, že upustila od odvolania, teda by došlo k jeho späťvzatiu, mal odvolacie konanie zastaviť, a nie konať ďalej. Súčasne v rozpore s § 89 ods. 1 CSP odvolací súd neskúmal, či pri takom dôležitom úkone ako je účasť na pojednávaní na odvolacom súde, bol jej vtedajší zástupca V. W., ktorý nemal právnické vzdelanie, spôsobilý na jej zastupovanie pri takej komplikovanej právnej veci, aká bola predmetom tohto konania. Uvedené skutočnosti označila ako dôvod, pre ktorý odvolací súd nemal vo veci pojednávanie vykonať.

3.1. Ďalej dovolateľka namietala záver odvolacieho súdu, že v odvolaní mala tvrdiť, že nebola podaná žaloba. K tomu uviedla, že len tvrdila, že nebola podaná žaloba o ochranu osobnosti resp. žaloba o náhradu škody, pričom zo zásady iura novit curia jednoznačne vyplýva, že bolo úlohou súdu posúdiť, o aký nárok ide. Súd je povinný vyhodnotiť každé podanie podané osobou, ktorá nemá právnické vzdelanie, podľa obsahu. Označila za nepripustné, aby súd konal o podaní, ktoré nebolo žalobou. Ak odvolací súd mal za to, že jej odvolanie nespĺňalo náležitosti odvolania, mal žalobkyňu vyzvať na jeho opravu alebo doplnenie.

3.2. Dovolateľka bola toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňalo potrebné náležitosti, pretože bolo nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal dôvodmi ňou podaného odvolania uvedenými na stranách 8 až 10 odvolania. Rovnako z písomného vyhotovenia rozsudku nevyplývalo, ako odvolací súd vyhodnotil námietku nedostatku rozsudku podľa § 220 ods. 2 OSP (správne § 220 ods. 2 CSP - poznámka dovolacieho súdu) a námietku zaujatosti vznesenú voči sudkyňi súdu prvej inštancie. V celom rozsahu namietala protokoláciu z pojednávania pred odvolacím súdom konaného dňa 26. apríla 2022, ktoré trvalo 2 hodiny 46 minút, avšak zápisnica z neho bola krátka, len veľmi stroho zodpovedajúca skutočnosti, resp. bola v rozpore so skutočnosťou.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií považuje za vecne správne a dostatočne odôvodnené. Bola toho názoru, že v spore nešlo o komplikovanú vec a vtedajší zástupca žalobkyne, i keď bez právnického vzdelania, mal vedomosť o obsahu sporu od počiatku, pričom sám uvádzal, že má dlhodobú prax pri zastupovaní v iných súdnych sporoch. Výstupovanie splnomocneného zástupcu ani na jednom pojednávaní nenieslo známky nepochopenia právnych úkonov, dôsledkov, resp. celkového nepochopenia právneho problému. Odvolací súd v úvode pojednávania uviedol, že sa nestretol s odvolaním, v ktorom by žalobca namietal spôsob vzniku podania žalobného návrhu uplatneným nárokom, ktorý bol súdom vylúčený na samostatné konanie. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti opravného prostriedku. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo

na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

7.1. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

9. Dovolateľka odvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Dovolateľka namietala, že odvolací súd nemal vo veci pojednávať, pretože v odvolacom konaní nebola zastúpená advokátom, ale zástupcom bez právnického vzdelania, ktorý pre zložitost' predmetu sporu nebol spôsobilým ju zastupovať na pojednávaní pred odvolacím súdom, čo však odvolací súd neskúmal.

12. Povinné zastúpenie strany sporu advokátom mimo dovolacieho konania je upravené v § 90 ods. 1 CSP a viaže sa len na taxatívne vymenované druhy sporov. V ustanovení § 91 CSP sú potom vymenované spory, v ktorých je vylúčené zastupovanie strany inou osobou ako advokátom. Ani v § 90 ods. 1, ani v § 91 CSP nie sú uvedené spory o náhradu škody, o bezdôvodné obohatenie, či spory medzi vlastníckmi bytov a správcom bytového domu. V zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku nie je pre odvolacie konanie, na rozdiel od dovolacieho konania, stanovená povinnosť zastúpenia strany sporu. Z uvedeného vyplýva, že je vecou strany sporu, či bude na pojednávaní pred odvolacím súdom vystupovať osobne, alebo sa nechá zastúpiť advokátom, alebo iným zvoleným zástupcom v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 CSP. Súd nemôže brániť strane sporu v tom, aby sa dala zastúpiť konkrétnou osobou, okrem prípadov uvedených v spomenutých ustanoveniach § 90 ods. 1 a § 91 CSP. Osobitným prípadom sú situácie podľa § 89 ods. 2 a 3 CSP. V zmysle § 89 ods. 2 CSP ak súd dospeje k záveru, že ide o nespôsobilého všeobecného zástupcu, rozhodne uznesením, že v danom konaní zastúpenie sporovej strany týmto zástupcom nepripúšťa. V opačnom prípade, teda ak súd nedospeje k záveru o nespôsobilosti zvoleného zástupcu na riadne zastupovanie strany, nevydáva o tom žiadne rozhodnutie a jednoducho pokračuje v konaní s takýmto splnomocneným zástupcom.

13. V prejednávnom spore nešlo o žiaden z prípadov povinného zastúpenia advokátom v zmysle § 90 ods. 1 CSP a ani o spor, pri ktorom by v zmysle § 91 CSP bolo zastúpenie inou osobou než advokátom vylúčené. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa podala odvolanie prostredníctvom svojho predchádzajúceho zástupcu JUDr. Pavla Bielika (č. l. 466 súdneho spisu). Následne udelila dňa 23. apríla 2022 splnomocnenie na svoje zastupovanie v odvolacom konaní V. W. (č. l. 498 súdneho spisu). V. W.

na pojednávaní odvolacieho súdu uviedol, že predchádzajúci právny zástupca JUDr. Pavol Bielik zomrel, t. j. plná moc zanikla v zmysle § 33b ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka. Z obsahu nahrávky z pojednávania odvolacieho súdu, ktorá je súčasťou elektronického súdneho spisu, dovolací súd zistil, že odvolací súd sa spôsobilosťou V. W. zastupovať žalobkyňu v prejednávacom spore zaoberal hneď v úvode, pred otvorením samotného pojednávania. Keďže nezistil dôvody, pre ktoré by takéto zastúpenie v spore nebolo prípustné, a to ani pred začatím pojednávania, ani v jeho priebehu, nevydal uznesenie o nepripustení zastúpenia v zmysle § 89 ods. 2 CSP a so splnomocneným zástupcom na pojednávaní konal. Predmetný spor nevykazoval znaky zložitého prípadu, pričom samotné odvolanie bolo spísané osobou s právnickým vzdelaním. Avšak ani v zložitých prípadoch, pokiaľ nespádajú pod ustanovenia § 90 ods. 1 alebo § 91 CSP, prípadne § 429 CSP, nemôže súd obmedzovať výber strany, akou osobou chce byť v súdnom spore zastúpená, pokiaľ nie sú dané vážne dôvody podľa § 89 ods. 2 CSP.

14. Na odvolacom pojednávaní predsedníčka senátu odvolacieho súdu uviedla, že sa jej ešte nestalo, aby preskúmavala „odvolanie, kde sa povedalo, že sme žalobu nepodali“ (32. minúta 34. sekunda nahrávky z pojednávania), a nie ako to v dovolaní tvrdila dovolateľka, že sa ešte nestretla s takto špecificky formulovaným odvolaním. Z nahrávky z pojednávania odvolacieho súdu dovolací súd tiež zistil, že zástupca žalobkyne bol oboznámený s podstatou sporu a bol schopný sa vyjadriť k otázkam kladeným senátom odvolacieho súdu. Treba zdôrazniť, že voľba zástupca bola predovšetkým vecou žalobkyne, ktorá sa sama slobodne rozhodla zveriť svoje zastupovanie pred odvolacím súdom ňou zvolenej osobe. Ak sa domnievala, že ju mal zastupovať advokát alebo iný zástupca s právnickým vzdelaním, mohla si takéhoto zástupcu zvoliť tak, ako to urobila v prípade svojho prvého zástupcu. Je na zodpovednosti samotnej strany, koho poverí svojim zastupovaním. Túto zodpovednosť nemožno prenášať na súd. Ustanovenie § 89 ods. 2 CSP nie je možné vykladať v tom zmysle, že súd má podrobne preverovať schopnosti a znalosti zástupcu v spore. Ide o slobodnú voľbu strany sporu a o súkromnoprávny vzťah strany sporu a jej zástupcu. Zástupca zodpovedá strane sporu za spôsob, akým bude zastupovanie vykonávať a aj za to, že je na takéto zastupovanie spôsobilý, že neprekročí rozsah splnomocnenia a bude konať v súlade s pokynmi strany sporu. Ustanovenie § 89 ods. 2 CSP je potrebné považovať za prostriedok ultima ratio, teda poslednú možnosť, keď súd môže do tejto slobodnej voľby strany sporu zasiahnuť len vtedy, ak je úplne zjavné, že zástupca nie je spôsobilý na riadne zastupovanie strany. Tieto dôvody nie je možné vykladať rozširujúco, naopak, keďže ide o zásah súdu do autonómie strán sporu, je na mieste reštriktívny výklad. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd nezistil nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal na pojednávaní so splnomocneným zástupcom žalobkyne V. W..

15. K namietanej protokolácii pojednávania na odvolacom súde dovolací súd uvádza, že podľa novej úpravy civilného sporového konania súd už nie je povinný vyhotovovať o procesnom úkone zápisnicu. Ustanovenie § 98 ods. 1 CSP ukladá súdu obligatórne povinnosť vyhotovovať zvukový záznam o procesných úkonoch, pri ktorých súd koná so stranou alebo vykonáva dokazovanie. Zápisnicu súd v zmysle § 99 ods. 1 CSP spisuje len vtedy, ak to považuje za vhodné a účelné. Zápisnica však nie je doslovným prepisom všetkých vyjadrení a okolností konkrétneho procesného úkonu. V zmysle citovaného ustanovenia § 99 ods. 1 CSP musí zápisnica obsahovať označenie prejednávanej veci, prítomnosť osôb, opis priebehu procesného úkonu, podstatný (teda nie úplný a celý) obsah prednesov a výroky rozhodnutia. Od obligatórneho spisovania zápisnice zákonodarca upustil a nahradil ju zvukovým záznamom práve z dôvodu, že na rozdiel od zápisnice zvukový záznam zachytáva priebeh procesného úkonu objektívnejšie a v plnom rozsahu. K uplatnenej námietke dovolací súd konštatuje, že dovolateľkou namietaná zápisnica z pojednávania odvolacieho súdu z 26. apríla 2022 (č. 1. 499 súdneho spisu) obsahuje všetky náležitosti uvedené v § 99 ods. 1 CSP. Plný rozsah vyjadrení strán a súdu je zaznamenaný na zvukovom zázname, ktorý je súčasťou elektronického súdneho spisu.

16. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, že jej resp. jej zástupcovi bol doručený rozsudok bez podpisu sudkyne, k tomu treba uviesť, že v zmysle § 61 ods. 1 veta prvá vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy (ďalej len „vyhláška č. 543/2005 Z. z.“) prvopis rozhodnutia súdu autorizuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník, ktorý rozhodnutie vydal. V zmysle § 23 ods. 1 veta prvá zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti

orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) orgán verejnej moci vykoná autorizáciu elektronického podania alebo elektronického úradného dokumentu kvalifikovaným elektronickým podpisom vyhotoveným s použitím mandátneho certifikátu alebo kvalifikovanou elektronickou pečaťou, ku ktorým pripojí kvalifikovanú elektronickú časovú pečiatku. Podľa § 61 ods. 6 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. rovnopis rozhodnutia vlastnoručne podpisuje osoba zodpovedná za správnosť vyhotovenia rozhodnutia. Vlastnoručný podpis podľa prvej vety možno nahradiť doložkou o autorizácii, v ktorej sa uvedie meno, priezvisko a funkcia toho, kto autorizoval prvopis vrátane dátumu autorizácie a spisovej značky. Doložka o autorizácii sa spojí k rovnopisu rozhodnutia; doložku o autorizácii možno vytlačiť na druhú stranu rozhodnutia, ak rozhodnutie nepresahuje jednu stranu. V zmysle § 31a ods. 3 zákona o e-Governmente listinný rovnopis elektronického úradného dokumentu má rovnaké právne účinky ako elektronický úradný dokument, z ktorého bol vyhotovený. Doručenie listinného rovnopisu elektronického úradného dokumentu má rovnaké právne účinky ako doručenie elektronického úradného dokumentu.

17. Z obsahu súdneho spisu dovolací súd zistil, že elektronický prvopis rozsudku súdu prvej inštancie bol autorizovaný, t. j. podpísaný sudkyňou súdu prvej inštancie JUDr. Alenou Roštárovou jej elektronickým podpisom dňa 20. marca 2019 (doložka o autorizácii je pripojená za rozsudkom súdu prvej inštancie na č. l. 504) a v listinnej podobe bol rovnopis elektronického úradného dokumentu - rozsudku doručený zástupcovi žalobkyne do vlastných rúk dňa 27. marca 2019 (č. l. 464 súdneho spisu). V zmysle vyššie citovaných ustanovení bol teda rozsudok súdu prvej inštancie sudkyňou riadne podpísaný (elektronicky). V rovnopise určenom na listinné doručovanie doložka o autorizácii nahrádza v zmysle § 61 ods. 6 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. vlastnoručný podpis osoby zodpovednej za správnosť jeho vyhotovenia. Z prvopisu rozsudku súdu prvej inštancie založeného v spise, vedenom v papierovej podobe, vlastnoručný podpis zákonnej sudkyne nevyplyva.

18. Dovolateľka tiež namietala, že neupustila od žiadneho odvolacieho dôvodu a že protokolácia vyjadrenia jej zástupcu bola v rozpore s obsahom jeho prednesu. Zo zvukového záznamu z pojednávania odvolacieho súdu dovolací súd zistil, že predsedníčka senátu sa zástupcu žalobkyne dopytovala, či trvá na odvolacom dôvode o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie pri vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie, pričom vysvetlila, že ak by žaloba podaná nebola, niet o čom konať. Zástupca žalobkyne zopakoval, že žaloba o náhradu škody podaná bola a že na nej žalobkyňa trvá. To však nemožno interpretovať tak, že odvolateľka upúšťa od odvolacej argumentácie týkajúcej sa nesprávnosti uznesenia, ktoré predchádzalo rozsudku vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa teda mal zaoberať tým, či vylúčenie vzájomného návrhu žalobkyne (v spore vedenom pod sp. zn. 52C/91/2012 v procesnom postavení žalovanej) na samostatné konanie mohlo viesť k porušeniu jej procesných práv v prejednávanej spore. Pokiaľ sa odvolací súd s touto odvolacou námietkou žalobkyne nevysporiadal, znemožnil jej uskutočňovanie jej procesných práv, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

19. K namietaným nedostatkom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07).

20. Podľa ústavného súdu zjavná neodôvodnenosť rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná absenciou súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaného prípadu, rozporom s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

21. Pokiaľ dovolateľka uviedla, že odvolací súd neodpovedal na jej odvolacie argumenty uvedené na stranách 8, 9 a 10 odvolania, takáto dovolacia argumentácia je nejasná a neurčitá. Nie je úlohou

dovolacieho súdu vyhľadávať v odvolaní, ktoré konkrétne odvolacie námietky mala žalobkyňa na mysli, dovolací súd nemôže v tomto smere nahrádzať aktivitu dovolateľa. Dostatočne určité však bolo tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal jej odvolacou argumentáciou spočívajúcou v námietke zaujatosti voči sudkyňi súdu prvej inštancie. Žalobkyňa označila ako okolnosť svedčiacu o zaujatosti sudkyne doručenie nepodpísaného rozsudku jej predchádzajúcemu zástupcovi, vykonávanie dôkazov v rozpore s ustanovením § 188 ods. 1 CSP, ako aj procesné uznesenia a úkony sudkyne v spore vedenom pod sp. zn. 52C/91/2012. Je zrejmé, že žalobkyňou vznesená námietka zaujatosti bola odôvodnená okolnosťami spočívajúcimi v procesnom postupe sudcu v tomto spore, ako aj inom súdnom spore (sp. zn. 52C/91/2012), pričom na takúto argumentáciu sa v zmysle § 53 ods. 3 CSP ako na námietku zaujatosti neprihliadalo. Ak však bola takáto argumentácia vznesená ako súčasť odvolania, bolo povinnosťou odvolacieho súdu podľa obsahu odvolania posúdiť, či nejde o odvolaciu námietku v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. c) CSP, s ktorou je odvolací súd povinný sa vysporiadať. Pokiaľ odvolanie obsahovalo odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP a odvolací súd sa týmto odvolacím dôvodom nezaoberal, porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces.

22. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

23. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Úlohou odvolacieho súdu bude riadne sa vysporiadať s odvolacími námietkami žalobkyne, vrátane jej odvolacej námietky o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie pri vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie a o vylúčení sudkyne súdu prvej inštancie.

24. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že sa vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu.

25. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.